Галас, гук і крик,
Аж трясеться шинк!
Хто пісню заводить,
Далі й занявчить;
Із барил дзюрчить,
Все ходором ходить:
Брязкотня чарок;
Шваркотня люльок,
Тріскотня лавок,
Трясеться шинок!

Чи не до утрені кличе то дзвін?
— Ні, то з мирян хтось теленька з похмілля!
Чи то по мертвому бовкнуло в дзвін?
— Ні, то вінчає піп; на весілля
Завтра збереться ціле село...
Бач, в усі дзвони як загуло!

Старий каже, що він сиротина,
Одним один, як в осінь билина:

Давно в його катма жінки,
В його катма й діточок,
Тільки й рідних що шинок!
Нікому справлять поминки,
Нікому й весілля одбувать,
Окрім себе, нікого ховать!

Не з-так старий: "Жінка є,
Є це і дитина;
Так як вип'є — й жінку б'є,
Плаче і дитина.

Тим він дома і не п'є,
А в шинку з кручини!"
Хлопець каже: "Ще поки пора,
Той гуляй, кричи: та-ра-ра-ра!

Старість швидко причвалає;
Хай же вона утікає,
Старість, навісна мара;
Крикнем, гукнем: тра-ра-ра!

Батько дуже вже розумний,
Того дома в нас так сумно;
А в шинку не з-так розумно,
Зате шумно і не сумно!

За чуприну смерть хапа —
Йди з гріхами до попа;
У шинку не та пора —
Кричи, гукай: тра-ра-ра!"

Чи не до утрені кличе то дзвін?
— Ні, то з мирян хтось тепенька з похмілля! —
Чи то по мертвому бовкнув дзвін?
— Ні, то вінчає піп, на весілля
Завтра збереться ціле село...
Бач, в усі дзвони як загуло!

На дзвіниці гуло,
Розбудило село:
Зирк: червоний півень встав
На шинку та й заспівав,
Вітер засвистів і з півнем заспівав,
Чорне і червоне пір'я роздував...
Сонце встало; вже в шинку не гомоніло,

Бо що гомоніло, все вже почоріло,
Почоріло, погоріло,
З вітром полетіло!